

Võõraste tähtede all

“Whatever you say ... (“Mida iganesa ütled ...” – ingl),” laulis Charlene Rennit (30) neljateist aasta eest eurolaulukonkursil. Nüüd, tõsiseks ärinaiseks kasvanuna, on tema sõnal kaal selles, millised inimesed ja ettevõtted päratult rikkas Abu Dhabis omavahel kokku saavad.

TEKST: KRISTER KIVI FOTOD: ERAKOGU

Charlene on ülimalt uhke oma 19-aastase õe üle, kes võitleb just neil päevil superstaari-saates. Ta kuulas ja juhendas teda ning usub, et õde sai väga hästi hakkama. Ka üheksa-aastane väikevend on musikaalne: «Kinkisime talle jõuludeks trummikomplekti, et pere hulluks ajada.»

Ruumi sisse astudes arvan ma mõistvat, miks Charlene Rennit kohutumiskohaks just restorani Finz valis: see asub ühes Abu Dhabi paljudest viietärnihotellidest ning otse vee veerel. Vaade, mis söögikoha akendest avaneb, on tõepoolest unustamatu: teispool väina tõusevad musta taeva poole sinakais, rohelistes ja hõbedastes toonides pilvelõhkujad, helendavad otsekui lumineestseerivad hiigelseened.

Ka söök oleks hea argument, sest Finzi mereannid osutuvad oivalisteks, täiendavaks plussiks Ühendemiraatides kõrgelt hinnatud privaatsus, sest peale Charlene'i, kes, pikad juuksed valla, kõige

tagumises lauas istus, pole kohal ühtegi külastajat. Kuid lõpuks selgub, et Charlene lihtsalt elab seal samas hotellis, mis 20-korruselisena meie pea kohal kõrgub, ja seda juba poolteist aastat. «Kõlab naljakalt, et elan hotellis,» märgib eestlanna justkui vabandavalt-pisendavalt, aga tegelikult on see lihtsalt hotelli korter, mille eest tööandja maksab – hästi normaalne kontseptsioon, mida Eestis ei kohta. Mul jätkus mõistust öelda, et ma ei taha kunagi näha ühtegi arvet!»

Märkamatuult restoranisumadusest saabuv ettekandja juhatab meie lauda veel ühe tulija: jämedate ja tumepunaseks keedetud jalgadega krabi. Kooriklooma koiavad on täis valget liha, mille moo-

di iga makrapulk maailmas mekida tahaks ning peaaegu kohe õnnestub mul ampsata suhu ka tükk kõva krabikesta, mille väljasülitamine ei tundu olevat sugugi peen ega seltskondlik tegevus. Seetõttu manööverdada glükosamiinirohke kooriku pöske, et püüda seda ajapikku ja tasahilju pehmeks nätsutada – tegevus, mis osutub umbes sama tulemuslikuks kui katse närimiskummi alla neelamiskõlblikuks närida. Jutt veereb aga sellele, mismoodi sai endisest lauljannast ja modellist (kelle tiitlina kipub Eesti meedia, küllap nõutusest, siiani kasutama «seltskonnakaunitari» või «Eestis seltskonnatähena figureerinut») märkimisväärse äriettevõtte

Et, *get real*, mul on täiesti sada protsenti Euroopa mentaliteet. Ja mul oli ka suht lõbus teismeiga, selline MTV-periood. Mõtlesin, et milleks seda kõike ära visata.

Aga kaheksa aasta eest juhtus nii, et mu isa suri ja mu sõbra isa suri samal ajal. Me kaotasime ühekorraga enda vanema ja selle kogemuse tõttu saime hästi lähedaseks. Siis ma nõustusingi sõitma talle Abu Dhabisse viieks päevaks külla. Oli lõbus ja mulle tutvustati hästi palju inimesi. Sain aru, et mulle meeldib Abu Dhabi, tundus väga *forward-thinking* (edasipüüdlilik – ingl). Tekkis paralleel Eestiga, mis on selline hästi noor ja kiiresti arenev riik.

Ta peab väikese pausi ja ründab kahvliga tumerohelist aurusparglijuppi, et siis kriitilisemalt märkida: «Oli sel ajal, tol hetkel. Nüüd on e-riigi arendus Eestis väga pikalt pidurdunud, mis pole enam väga lahe!»

Põnevad tulevikuteemad

Enne äriarendajaks küpsemist jõudis Charlene Ühendemiraatides teha turundust restoranidele, töötada pangas ja isegi välisministeeriumi heaks. Multikultuuris ärisuhtluses karastunud naise muidu nii soravasse eesti keelde lipsab pea iga teise-kolmanda lause tagant sisse mõni ingliskeelne konstruktsioon, millele maakeeles polegi lihtne vastet leida. Näiteks

Nagu ikka, tasub süüdistada tüüpilist kahtluslust: juhust.

«tiimisIN up» märgib kahe aasta tagust koostöö algust oma praeguste tööandjatega («Ühe pere harukontor,» tähendab Charlene diskreet-selt), kelle juures saavat ta lõpuks teha, mida tahab ja arvab olevat kasuliku Abu Dhabile. Samuti on tal võimalik tegeleda globaalses mõttes väga huvitavate teemadega. Lahtiseletatult otsib Charlene üle planeedi uusi äri võimalusi, talente ja B2B-partnerluse (*ärilt ärile otseturundus – toim*) võimalusi, mis Abu Dhabi jätkusuutlikena rikas-

taks ja siinsel turul edukad oleks, kuid hoiab kätt missioonitundest ka kultuuripulsil. («2019. ja 2020. aastal on Eesti Abu Dhabi esin-datud nii Pärdi, festivaliorkestri, instrumentalistide, vokalistide kui kunstiväljapanekutega,» lubab ta.)

Suur sidemetesõlmimise ja turunduspusle kokkusaamine võtab sageli lõputute koosolekute, ärilõunate, õhtusöökid, öiste konverentsikõnede ja ärireiside vormi ning hiljuti laiendas Charlene'i tööandja oma haaret naftalt ja kaubanduselt ka IT-valda. Täpsemalt keskendub Emirates Artificial Intelligence Technologies (EAIT) tehisintellekti poolt pakutavatele tulevikuvõimalustele. «Ma olin nii õnnelik, kui nad lõpuks nõustusid oma grupis sellega tegelema,» on Charlene hääles ehedat õhinat.

EV100 ohtra kartulisalatiga

Üritades hoida juttu teemadel, millest mu mõistus üle käib, lonksan koos suure veinisöömuga alla viimase tükikese krabikoort ja pakun Charlene'ile saia: laual on kausike värske võiga ja korv täis äsja küpsetatud leivakesi, millest mõned ahvatlevalt seemnerohked, teised aga huvitavalt süsimusta värvi. Kuigi Charlene keeldub leivakes-test mängleva kindlameelsusega, ei tähenda see valgudieedil olemist. «Kui vabariik sajaseks sai, siis tegin m e e l e t u hunniku kartulisalatit ja siis sõin seda üksi viis tundi diivanil!» tunnistab tihtilugu prantslannaks peetu. «See kartulite keetmine, jahtuda laskmine ja hakkimine on ju väga tüütu ja mul *connect*'is (*ühendas ära – ingl*), et siin Abu Dhabi on üks Saksa restoran, kus müüakse Saksa kartulisalatit (koosneb peamiselt kartulist ja õlist), mis pole väga ära maitsestatud. Tellisin siis seda ja panin lihtsalt juurde vorsti, muna, hapukurki ja hapukoort, mida ühest Poola poest osta saab. Sa ehk ei usu, aga ma kokkan päris hästi! Kord kahe nädala tagant teen ikka sõpradele suure õhtusöögi.»

Edu saladuseks olev tammsaarelik tööülgamine («Mul on ebareaal-selt vali äratus ja kui ma oma partneriga koos olen, siis ta reeglina ei ole väga õnnelik selle üle, sest mul

on umbes kümme *snooze*’i seal ka veel peal», «Esimesed aastad olid mul siin sageli kahekümnetunnised tööpäevad» ei ole jätnud oma tolli nõudmata. «Mul olnud juba paar korda väga tugevaid läbipõlemisi, selliseid, et olen täiesti füüsiliselt ja mentaalselt kokku kukunud,» on Charlene avameelne. Pidades oluliseks ületootamise ohutusest rääkimist, jagab noor naine ka väljalülitumise retsepti: vahel tuleb minna kõrbesse või merele ja olla täiesti vait: «Viis minutit Abu Dhabist eemal võid juba leida väikese saare, mille ümber ujuvad delfiinid. Istud seal maha ja loed raamatut ning kui tõus tuleb, siis seda saarekest enam ei eksisteeri ...» Maalähedases Sõnni päikesemärgis sündinuna ütleb ta sellise loodusega kokkusulamise olevat «hästi armsa» ja «sisemiselt toitva».

Tõusumärk Ambur

Siinkohal sunnib küsitaja pulbitsema hakkav astroloogiahuvi selgitama välja ka Charlene’i tõusumärki, teist suurt isiksuse mõjutajat. Mõnda aega oletame selleks olevat Veevalajat («Mu parimad sõbrad on Veevalajad. See selgitaks, miks ma neid talun, sest enamjaolt nad on meeletult kinnisideelised, üldse mitte väga kerged isiksused.»), kuid pärast kiiret telefonikõnet Eestis olevale emale («No tšau, kalli! Kas sa võiks veel korra öelda, mis kell ma sündinud olen?») selgub Charlene’i tõusumärgiks olevat Ambur, kõige emigreerumisaltim ja filosoofilisem sodiaagimärk. Ning ka usk Abu Dhabisse on Charlene’il amburlikult tuline ja tugev. «Alati küsitakse, et kas mind surutakse kuidagi siin ühiskonnas alla ja võrreldakse saudidega, aga Ühendemiraatides on naine kui ema kõige tähtsamat rolli mängiv inimene ühiskonnas,» on Charlene kirglik. «Siin on nii palju austust ja sellist asja isegi ei eksisteeri, et sind keegi solvaks või verbalselt ründaks. Siin on niivõrd palju naisi valitsuses; siin on isegi noorte-, tolerantsi- ja õnneminister olemas.» (Neist viimane tegeleb, jah, nagu arvata, inimesi õnnetuks muutvate küsimuste lahendamisega.) Krabi asendub sujuvalt

Charlene oma kodulinna suurimas vaatamisväärsuses Louvrei’s.

Charlene on kosmopoliitne hing: suvel, mil kõrbelinn Abu Dhabis temperatuurid teise poolesaja kanti küündivad ning ärielu üsna peatub, töötab Charlene sama firma heaks New Yorgis, mis on väge hea koht uute kontaktide loomiseks ja heade ideede sünniks.

valge soolamäe all küpsetatud kalaga, millelt ettekandja alles laul kooriku eemaldab ja mahlase filee kohemaid ka luudest puhastab. Pokaalidki täituvad veel kord oivalise valge veiniga, mille maitsest aimub kaugelt Vana Euroopat. Uurim pooltehtud murega, kas meil ei peaks veinipruukimiseks olema vormistatud alkoholijoomise litsentsid, kuid Charlene naeratab kartusi pihustavalt. (Tõsi, Dubais olevat ta isegi sattunud poodi, kus veini ilma litsentsita ei müüdnud, kuid Abu Dhabis ...) Kohalikku elu ja inimesi hästi tundvana hõljub ta üle mu väikeste hirmude nagu kuu kõrbe kohal.

Linnakujuline armastus

Abu Dhabis elatud aastad on toonud esimest korda Charlene’i ellu ka romantilisemad inimsuhted, milleks ta end enne 26. eluaastat valmis olevat ei pidanud. («Ma otsustasin, et tahan kõigepealt iseseisvaks saada!») Pikka aega oli Charlene Abu

Dhabis südamesuhtes «hästi noore ja hästi hullumeelse» investeerimispankuri-filantroobiga (klassikaline kombinatsioon Charlene’i tähelepaneku kohaselt). «Väga lahe tegelane, aga temas oli seda tuld nii palju, et ma läksin absoluutselt hulluks. Tundsin, et mul oleks vaja siiski kedagi, kellega saaks koju jõudes rahulikult vestelda.» Siis tuligi Lõuna-Euroopa juurtega südamekirurg, kes ärkas igal hommikul kell neli, et siis tunniks või kaheks trenni tõtata, kuid ühel hetkel pidi arst kolima töö kutsel New Yorki ning Charlene’il tuli valida selle «võimatu armastuse» ja oma linnakujulise armastuse vahel. Ning nüüd, kus elu on taas oma korrektiive teinud, ütleb Charlene olevat end «pisut *lost*» (*kadunud – ingl*) ning töökohustuste vahel vasardab peas mõte, kas on võimalik, et armastus ilmub korraga kahe inimese kujul. «Hea on see, et ma olen oma mõlema eksiga siiamaani väga lähedane sõber,»

märgib ta samas. «Põhimõtteliselt saadame üksteisele igal nädalal ma-armastan-sind-sõnumeid.» Kui on keegi, kellele Charlene’i süda jäagitult kuulub, on selleks lapsed. «Ma tahaks võtta endale hooldada kümme last, aga ei saa võtta vastutust lubada kellegi eest hoolitseda ja olemas olla, kui selleks aega pole,» kirjeldab ta. Ning üks laps juba ju on ka – üheteistaastane poiss Abdullah, kellega Charlene kohtus kahe aasta eest. «Seda lugu ei ole Eestis kunagi õigete sõnadega räägitud, aga nii Saudi-Araabias kui Ühendemiraatides on meeletu probleem lastega, kellel üks vanem on kohalik ja teine

Kas Charlene veel laulab? «Muidugi,» hüüab ta. «Omaette, kodus. Kogu aeg!»

Charlene mainib, et ülemus-tele helistades on tema kõne helinatooniks telesarja «A-Rühm» tunnusmeloodia.

Üheteistaastase poisi Abdulahiga, kes on pärit keerulisest perekonnast, kohtus Charlene kahe aasta eest ja on olnud talle toeks sellest päevast alates.

daks nooreks poisiks muutunud, väga enesekindlaks ja edukaks.» Töö käib ka poisile Ühendemiraatide passi saamise nimel. Muusika on muutunud aina valjemaks ning restorani esisaali on seadnud end sisse rõõmus tuareegide seltskond, kelle poolt kostab aeg-ajalt valju ja kõrgehäälsel ulutamist – Eestis tundmatut rõõmu ja rahulolu puhul tekitada keelel ja kurgunibul imekiiresti vibreerida lastes. See toob meelde varitsuskohast välja tungiva indiaanisuguvõsa, ainult et pidulised on igati rahumeelsed ja läkitavad ettekandjatega meiegi lauale suuri löike oma pidutordist, mis on valge, vahukoorene ja magus otsekui jõulupäkapiku unenägu. On aeg seada sammud kodu poole: kellel lennujaama Eesti lennukile, kellel vaid mõne sammuga kaugele. Hea planeerijana – oma käesoleva aasta kalendri koostas Charlene mullu nii detailse, et selles on iga päev pühendatud eraldi ajad sõpradele, perele ja spontaansetele ettevõtmistele –, usub ta, et jääb Ühendemiraatidesse veel kauaks.